

*Wat is verhuizen in dit leven?
Het is pakken en dan gaan.
Wat is op het eind van het leven?
Het is gaan en alles laten staan.*

Ter nagedachtenis aan

Maria Gertruda van Kemenade-Kneepkens

Zij werd 1 juni 1900 geboren te Weert en voorzien van het Sacrament der Zieken is zij op 21 mei 2000 overleden te Almelo. Wij hebben van haar afscheid genomen tijdens de Eucharistieviering in de kerk van St. Sebastianus te Hellendoorn.

Ondanks haar hoge leeftijd verwachtte niemand dat het zo snel zou gebeuren. Want ze was bekend als iemand die bruijste van de energie en ze was geen type die gemakkelijk zou opgeven. De tegenslagen die haar niet bespaard zijn gebleven, hebben haar nooit klein kunnen krijgen. Dankzij haar ongekende innerlijke kracht kon ze moeilijke momenten van haar leven, van tegenspoed en verdriet overwinnen. Haar leven was zeker niet gemakkelijk en ze heeft weinig rust in haar leven gekend. Heel vaak is ze verhuisd van de ene naar de andere plaats. Twee keer is ze getrouwd geweest en twee keer heeft ze van haar echtgenoten afscheid moeten nemen. Zij heeft het verdriet en de eenzaamheid goed leren kennen. Toch vocht ze verder om haar hoofd boven water te kunnen houden.

Zij was daadwerkelijk geïnteresseerd in de mensen. En haar aandacht voor de mensen beperkte zich niet alleen

tot de gesloten kring van de vrienden en haar familie. Haar hele leven stond ze klaar voor de anderen. Zij heeft vele mensen geholpen tijdens de laatste wereldoorlog. In deze verschrikkelijke tijd hebben velen in haar hotel in Eindhoven een veilige plek kunnen vinden. Zij wist eigenlijk niet hoe je van het leven kunt genieten. En zij kon nooit stil zitten. Hard werken was haar leven en de enige tijdsbesteding. Zij was iets te moeilijk voor zichzelf en misschien was ze ook niet altijd gemakkelijk voor de andere mensen. In haar binnenste was ze echter een goede en een gevoelige vrouw die altijd bereid was om anderen te helpen. Haar droom was om 100 jaar te worden. Dit heeft ze bijna kunnen halen. Het overlijden van haar schoonzoon Frank was echter doorslaggevend in haar leven. Haar levenslust is sindsdien steeds meer afgenomen.

En op het laatst was haar verjaardag, waarnaar ze zo uitgekeken heeft, op de achtergrond geraakt. Zij was diepgelovig en het geloof was voor haar de bron van moed en gaf ze vertrouwen in het leven. Hoewel ze van zichzelf zeer sterk was, zocht ze bij God extra steun. Daar vond ze rust en daar kon ze met al haar verdriet en moeilijkheden terecht.

Zij is ook rustig en vertrouwensvol ingeslapen. En we mogen hopen dat ze nu bij God, in wie ze haar vertrouwen heeft geschonken, gelukkig mag worden.

Hierbij willen we u bedanken voor uw belangstelling tijdens haar ziekte en na het overlijden van Moeke.

Dorothe